29/04/2019

Πάσχα των Ελλήνων, Πάσχα της Δερβιτσάνης (Β’ Μέρος)

/ Ομογένεια

Κι εκεί οπού το σκοτάδι καταδυναστεύει τη ζωή μας, κι εκεί οπού το φως γίνεται θαμπό, μια πέτρα κυλά και η Ανάσταση γίνεται πια γεγονός οντολογικό. Έτσι κι ετούτο το μετερίζι, ξάφνου ξεσπά και αγάλλεται από το «Χριστός Ανέστη» που ήδη άρχισε ν’ ακούγεται από τα τρίσβαθα του Άδου.

Τα κόκκινα αυγά, το (γ)αίμα του Χριστού και συνάμα των πατέρων μας που χύθηκε επάνω στο Σταυρό του μαρτυρίου, κυλά και γίνεται ποτάμι, πνίγοντας τη μάστιγα του κακού, δίνοντας σ’ εμάς τις μετέπειτα γενεές την πολυπόθητη λευτεριά στην πίστη και στη συνείδηση του αγαπημένου μας Έθνους και της γαλανής του

σημαίας, εκείνης για την οποία ο Ιωάννης Πολέμης έγραφε:

«Σε θωρώ κι αναθαρρεύω
και τα χέρια μου χτυπώ,
σαν αγία σε λατρεύω,
σα μητέρα σ’ αγαπώ.»

Αυτή η πασχαλινή λαχτάρα μας για προκοπή κι ευημερία στο χώμα που γέννησε τον Βασιλέα μας Πύρρο και άγγιξε τα πόδια του Πατροκοσμά, αυτή και μας βαστά ανδρειωμένους .

Οι τρεις Πασχαλιές της Δερβιτσάνης

Κυριακή της Λαμπρής και οι καμπάνες σημαίνουν το «Χριστός Ανέστη» σ’ όλη τη Δερόπολη, σ’ όλο το περιλάλητο Αργυρόκαστρο και μέσα στην ακούραστη καρδιά μας.
Τότε και η κυρά του τόπου, η Δερβιτσάνη, γεμίζει ευχές και ευωδιές. Τα σπιτικά που τα σκέπαζε το ψύχος του χειμώνα, προϋπαντούν την άνοιξη στολισμένη με το ακάνθινο λυτρωτικό στεφάνι του Θεανθρώπου.

Ασφαλώς και την τιμητική του έχει το ηπειρώτικο κλαρίνο που τώρα πια γλύφει φανερά τα «σκέμπια» (βράχια) και τις λαγκαδιές των λάκκων μας.

Σαν το φως της ημέρας υποδέχεται την ευλογημένη Διακαινήσιμο Εβδομάδα, τα ποδάρια μας ανηφορίζουν γοργά για τη 2η Πασχαλιά στην Ιερά Μονή Ασωμάτων. Η πανηγυρική Θεία Λειτουργία, το μνημόσυνο στα οστά της Κασσιανής και της Πελαγίας (οι μονάχες που εγκαταβίωναν έως και το 1982 στη Μονή), ο Αγιασμός στο Αλώνι και το χλωρό τυρί,επισφραγίζοντας την παράδοση οπού ανάγεται στην πάλαι ποτέ ακμάζουσα περίοδο της Μονής.

Γλέντι και χορός, ένα κεράκι στα χαλάσματα του Αη Γιώργη και ξεκούραση κάτω από τον ίσκιο της βελανιδιάς του.

Σαν έρχεται η Παρασκευή, τα σιαδάκια (οροπέδια) της Ζωοδόχου Πηγής (Παναγιάς) γεμίζουν λιβανίσματα και ψαλμουδιές από τα στόματα μικρών και μεγάλων. Κάθε βήμα και μια ανάμνηση, μιας και βρισκόμαστε στα ερείπια της αρχαίας μας ρίζας σας. Εκεί οπού οι Ρωμαίοι ρήμαξαν κάποτε το βιος των προγόνων μας.

Τότε το βλέμμα μας γνέφει από πέρα την «Παναγιοπούλα» (Αγία Άννα) και σκύβει ευλαβικά στη χάρη της.

Το παλαιοχριστιανικό παρεκκλήσι της Αγίας Άννας (Παναγιοπούλας)

Μετά από 27 χρόνια τα πράγματα αλλάζουν και οι αγώνες μας εντείνονται. Όσο ο Θεός θα δίνει, τόσο κι εμείς οι εδώ Ηπειρώτες, θα παλεύουμε με την ίδια τη μοίρα μας.

Το πρώτο μέρος μπορείτε να το διαβάσετε εδώ